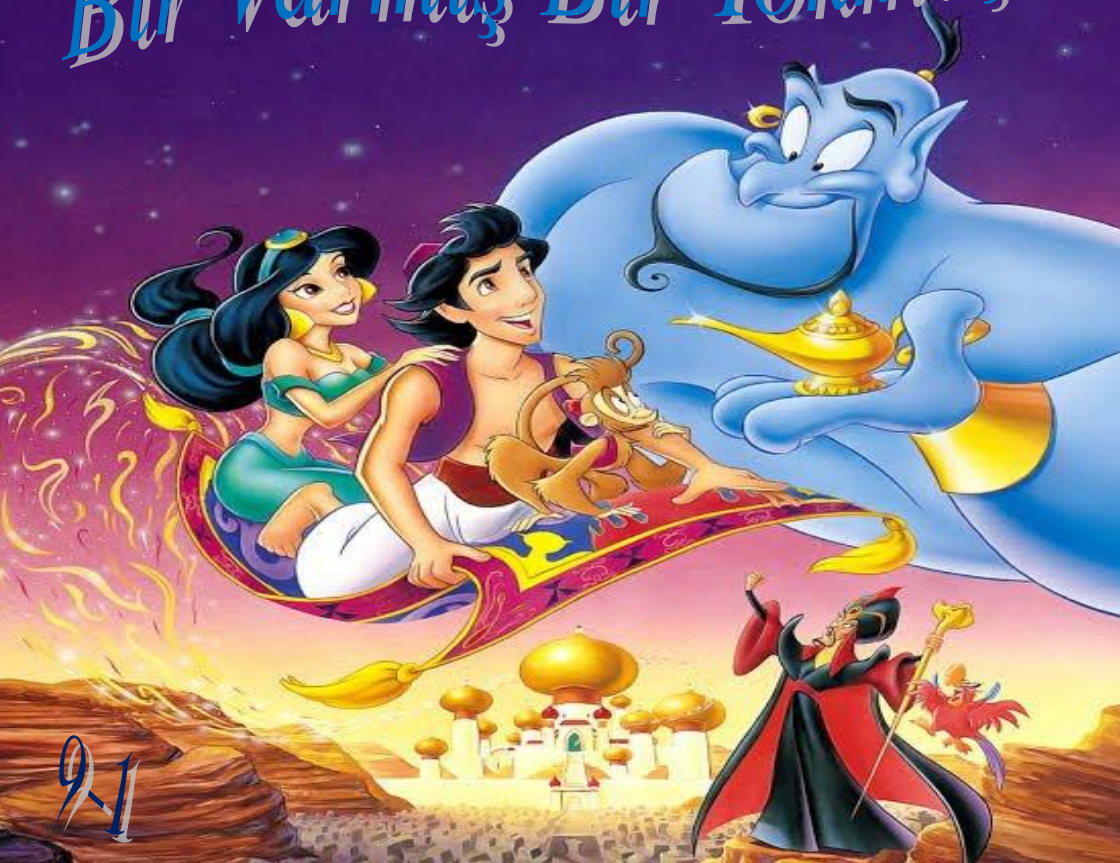

Bir Varmış, Bir Yokmuş

Ön Söz

İnsan doğası karşısında hiçbir güç duramadığı içindir ki gerçekliğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşılagelmiştir.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Busonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimizle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Tilki ile Karınca

Bir gün karınca kendi hâlinde evine saman çöpü taşıırken yolda Tilki ile karşılaşmış. Tilki karıncanın çalışkan olduğunu biliyor ve onun bu çalışkanlığından istifade etmek istiyormuş. Tilki:

-Karınca kardeş seninle orta iş yapalım mı?

Karınca eskiden beri kolektif çalışmayı severmiş. Ama o güne kadar hiç başka türden canlılarla birlikte ortak iş yapmamış. Bu yüzden tilkinin bu teklifine tereddütle yaklaşmış.

-Ne iş yapabiliriz ki seninle.

Tilki projesini anlatmış:

-Seninle seyahat firması kuracağız. Sen bana arpa getireceksin. Ben de onu kuşlara vereceğim. Karşılığında da müşterilerimi taşıyacaklar. Karınca ilk kez duyduğu bu garip fikir karşısında şaşırılmış:

-Eee, sonra ?

-Kazandıklarımızı da bölüşeceğiz.

Tilkinin projesi karıncaya saçma gelmiş ama “Bakalım sonunda ne olacak ?” diye teklifi kabul etmiş. Karınca tilkinin gösterdiği yere arpa taşıyormuş. Tilki ise bir süre yan gelip yatmış. Arpalar çoğaldıkça yavaş yavaş arpaları yemeğe gelmeye başlamışlar.

Kuşlar arpaların etrafında toplanınca çalılıkların arkasından hamle yapan tilki bir tanesini yakalayıp mideye indirmiş. Arpa getiren karınca etraftaki kuş tüylerini garipsemiş ama aklına bir şey gelmemiş. Zamanla arpaya yeniden kuşlar gelmeye başlamış. Tilki karnı acıkınca yeniden hamle yapıp bir tanesini daha avlamış. Akşam olunca karınca son arpasını getirmiş ve sormuş:

-E, tilki kardeş bugün iş yapabildin mi? Bakıyorum da arpalar azalmış.

Tilki sırtarak cevap vermiş:

-Evet, bugün bereketli geçti, işte senin payın da şurada duruyor. Karınca etrafta kuş tüylerinden başka bir şey görmüyormuş. Sormuş:

-Hani nerede payım, burada sadece kuş tüyleri var.

Tilki gayet keyifli:

-Benden sana kalanlar onlar. Evine götür, kışın sıcak tutar.

Karınca durumu anlamaya çalışıyormuş:

-Kuş tüyüne ihtiyacım yok ki benim.

Tilki karıncanın hâlâ durumu çakmamış olmasına sevinerek bir öneride bulunmuş:

-O zaman bugünkü müşterilerle bir daha çalışmayacağım. Yarın sen yine arpa taşımaya devam et. Yarın ki ücretin başka olacak.

Ertesi gün karınca arpa taşımaya devam etmiş. Tilki de çalıların arkasında şekerleme yapmış. Karnı acıkınca arpalara üşüşen kuşları avlıyormuş. Akşam olunca kuşlardan arta kalan tüyleri çalıların arkasına süpürmüş. Geride gün boyunca kuşların bıraktıkları dışkılar kalmış.

Karınca ücretini sorunca tilki dışkıları göstererek:

-Al sana mükemmel kuş gübresi, bununla sebze yetiştirme toprağını gübrelersin.

Karınca yine hayal kırıklığına uğramış.

-Benim gübre ile ne işi olur? Söyle müşterilerine bana işe yarar ücretler versinler.

Tilki karıncayı kandırmaya devam etmiş. Ertesi günün akşamında bu sefer de karıncanın getirdiği arpalardan yerde kalanları almasını teklif etmiş. Karınca yine düş kırıklığına uğramış.

-Ama bunlar benim getirdiği arpalar. Üstelik daha az.

Tilkinin verilecek cevabı varmış:

-Ticarette zarar da olur bilmez misin ? Bugün de zararlı bir gündü. Sabredemiyorsan ortaklığı bitirebiliriz.

Karıncayı hırs bürümüş. Günlerce çalışıp hiçbir şey elde edemeden bu ortaklığı bitirmek de istemiyormuş. Bir yandan da tilkinin ticaretine aklı ermiyormuş. Ertesi gün tilkinin bahanesi yatırım yapmak olmuş. Tilki:

-Bugünkü gelir ile yatırım yaptım, demiş.

Karıncanın umutları ertesi güne kalmış. Bu şekilde her gün tilki ayrı bir bahane uydurarak karıncanın getirdiği arpalarla kuş avlıyormuş. Bir süre

sonra kuşları göç mevsimi gelmiş ve oradan göçmüşler. Tilki bu sefer köylünün tavuklarını avlamayı düşünmüş:

-Karınca kardeş, burasının hâsılatı iyi değil. Görüyorsun ya sana kaç gündür payını veremiyorum. Bu sefer başka bir yol deneyelim. Sen köylünün ambarındaki buğdayları kümesin yanındaki ağacın arkasına taşı. Bu sefer gelirimiz daha büyük olacak. Ama istersen ortaklıktan vazgeçebiliriz.

Günlerce boş yere çalışan karınca çalışmanın ödülünü almadan vazgeçmek istememiş. Çünkü o zamana dek çalıştığı zaman hep karşılığını almışmış. Tilki karıncayı enayi yerine koyarak besili bir tavuk avlamış, karşılığında da ağaçtan kendiliğinden düşen elmayı ücret olarak karıncaya ücret diye vermiş. Karınca:

-Bu elma zaten burada duruyordu, sen beni kandırıyorsun, demiş. Karıncanın durumu anladığını gören tilki:

-O zaman ticaretimiz bu kadarmış, bana güvenmeyen biriyle ticaret yapamam.

Karınca öfkelenmiş:

-Ama sen bir sahtekarsın, sana nasıl güvenebilirim ? Tilki:

-Madem bana güvenmiyorsun, bu ortaklık biter, demiş ve oradan ayrılmış.

-Karınca kardeş, burasının hâsılatı iyi değil. Görüyorsun ya sana kaç gündür payını veremiyorum. Bu sefer başka bir yol deneyelim. Sen köylünün ambarındaki buğdayları kümesin yanındaki ağacın arkasına taşı. Bu sefer gelirimiz daha büyük olacak. Ama istersen ortaklıktan vazgeçebiliriz.

Günlerce boş yere çalışan karınca çalışmanın ödülünü almadan vazgeçmek istememiş. Çünkü o zamana dek çalıştığı zaman hep karşılığını almışmış. Tilki karıncayı enayi yerine koyarak besili bir tavuk avlamış, karşılığında da ağaçtan kendiliğinden düşen elmayı ücret olarak karıncaya ücret diye vermiş. Karınca:

-Bu elma zaten burada duruyordu, sen beni kandırıyorsun, demiş. Karıncanın durumu anladığını gören tilki:

-O zaman ticaretimiz bu kadarmış, bana güvenmeyen biriyle ticaret yapamam.

Karınca öfkelenmiş:

-Ama sen bir sahtekârsın, sana nasıl güvenilebilirim?

Tilki:

-Madem bana güvenmiyorsun, bu ortaklık biter, demiş ve oradan ayrılmış.

M. Emin ERUÇ

Ormanlar Kralı

Bütün yıl didişip durdu aslanla.
“Ormanı istiyorum.” dedi ona
Aslan bu verir mi koca ormanı
Ama anlaşmaya girdi onunla.
Eee, sonuçta ormanın en büyük mağarasında,
Karşılıklı yarışmalar başladı bir ay boyunca.
Aydın sonunda galip geldi aslan
Ama tabii oradan oraya zıpla kaplanlarla boğuş derken
Yakalandı bizim aslan hastalığa.
Çok geçmeden de göçtü zaten öbür tarafa
Aylar yıllar derken tam üç sene oldu.
Yoruldu tabii bizimkisi bu krallıktan
O zaman anladı aslanın değerini
Bu koca ormana nasıl yettiğini.
O gün anladı tüm bu yaşananları
Herkesin işi kendine güzeldi.

Bengisu TURAN

Minik Kuş ve Ormanın Kralı Aslan

Artık çok sıkılmıştı minik kuş,
Dışına çıkamadığı bu ormandan.
Yeter, diyordu kendi kendine.
Kardeşlerimi de alıp gideceğim buradan,
Ne istediğimi yapabiliyorum
Ne de rahat rahat gezebiliyorum.
Kendi kafasına göre karar vermek kolaydı.
Sadece istemekle kalıyordu zavallı,
İstediklerini yapamıyordu.
Birçok kez denemişti buradan kaçmayı,
Fakat her seferinde ormanın kralı aslana yakalanıyordu.
Aslan onu güzelce uyarırdı.
Ormanın dışı tehlikeli,
Sizi burada tutuyorsam bir bildiğim var, diyordu.
Minik kuş ise kafasının dikine gitmekten hiç vazgeçmedi.
Gecenin zifiri karanlığında
3 kardeş başladılar kanat çırpmaya.
Ormanın dışına çıkıp her yeri görmeyi istedikleri
Nitekim başardılar da.
Aslana yakalanmadan ormandan çıktılar,
Belki de aslan görmüştü onları ama
Ses çıkarmamıştı, olacakları sessizce izlemişti.
Epey yol gitmişlerdi, çok da uzaklaşmışlardı ormandan
Hava yavaş yavaş aydınlanıyordu.
Gündüz gözüyle görmek daha iyi olur diye geçirdi içinden,
Ama hava aydınlandıkça
Gördükleri manzara karşısında şoke olmuşlardı.

Kuşlar gökyüzünde değil
Yerlerdeydiler ve her yerde kan vardı.
İzinsiz yapılan avcılık faaliyeti sonucunda
Doğa bu hâldeydi.
3 kardeş hem üzgün hem şaşkınlardı.
Biraz da korku vardı belki...
Hepsinin aklından da şöyle geçti:
“En başında kralımızı dinleyip
Sözüne itaat etmeliydik,
Güzeller güzeli ormanımızdan kaçıp
Bu mezarlığa geldik.
Şimdi bizi de öldürecekler.”

Ecrin ÖZTÜRK

Sihirli Şapka

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde bir Keloğlan varmış. Keloğlan kel olduğu için hep kafası üşürmüş. Annesi şapka almak için pazara göndermiş Keloğlanı. Keloğlan pazara giderken yolda aksakallı bir dede görmüş. Dede şapka satarmış. Keloğlan tembel olduğu için pazara gitmeye üşenmiş şapkayı bu dededen almaya karar vermiş:

- Selamünaleyküm dede ben bir şapka almak istiyorum, demiş.
Dede:

- Aleykümselam. Tabii ama benim şapkalarım sihirlidir almak için hak etmek gerek, demiş. Bu şapkayı almak istiyorsan beni tek bir hareketle tepetaklak et, demiş.

Keloğlan düşünmüş düşünmüş, kel kafasını kaşımış, sevinçle buldum, demiş. Yeleğinin cebinden çıkardığı küçük aynasını dedenin başına tutup hele yukarı bak dede, demiş. Dede başını kaldırıp aynaya bakınca kendini tepetaklak görmüş. Aferin Keloğlan, sen çok akıllı bir delikanlısın al bakalım şapkanı, demiş ve devam etmiş: “Bak Keloğlan, çok darda kalırsan başın derde girerse ‘davran şapkam davran, kurtar beni bu durumdan’ de, seni kurtarır. "Davran şapkam davran, bana ver altınlarından" dersin altın verir sana... Eğer şapkayı çaldırırsan geri almak için "Davran şapkam davran, sahibine gel şapkam."de, demiş. Tamam, deyip evine doğru yol almış, eve gidip anasına olanı biteni anlatmış. Annesi, madem öyle kel oğlum altın iste de ihtiyaçlarımızı alalım, demiş. Keloğlan, "Davran şapkam davran, bana ver altınlarından.” demiş şapkadan altınlar dökülmüş.

Keloğlan sevinç içinde pazara gitmiş her ihtiyaçlarını almış bir de eşek almış, eşeğe yükleyip yola düşmüş. Yolda karşısına hırsızlar çıkmış. Eşeğini çalmak istemişler, o sırada Keloğlan, davran şapkam

davran kurtar beni bu durumdan, demiş.şapka ejderha olup hırsızları bir hamlede yutmuş sonra şapka olup Keloğlanın başına konmuş.

Keloğlan eve gitmiş yemiş içmişler gece olunca şapkayı çıkarıp uyumuş. Eve hırsız girmiş üç beş bir şeyler çaldıktan sonra evden çıkacakken şapkayı görmüş onu da başına takıp çıkmış. Keloğlan, sabah şapkayı bulamayınca çok üzölmüş. Çıkmış evden üzgün üzgün dolaşırken hırsızını görmüş, şapka başındaymış. Gitmiş durdurmuş adamı, kardeş bu şapka benim, hemen geri ver şapkamı demiş, hırsız inkâr edip kaçmaya başlayınca Keloğlan, davran şapkam davran sahibine gel şapkam, demiş. Şapka keloğlanın başına gelmiş. Hırsız korkudan kaçıp gitmiş. Keloğlan eve dönmüş, şapka sayesinde anacığıyla beraber varlık içinde yaşamışlar.

Eren Deniz ÖZÇELİK

Genç Fare ile Yaşlı Fare

Bir gün yaşlı fare yolda yürüyormuş. O kadar bitkinmiş ki değil yürümek nefes almaktan yoruluyormuş fakat kendisini farklı yapan bir özelliği varmış. Hastaları gözleri ile iyileştirebiliyormuş.

Bu bizim yaşlı faremiz zar zor yürürken yolda ayağı takılmış ve ayağı taşın altında kalmış. Bunu gören genç bir fare yaşlı fareye yardım etmeye çalışmış. Ayağının altından taşı alıp yaşlı faremize suyundan vermiş. Yaşlı faremiz genç faremize teşekkür etmiş ve kendisinin gözleri ile hastalıkları tedavi ettiğinden bahsetmiş. Genç fare ise babasının çok hasta olduğunu söylemiş ve onu getirirse hastalığını tedavi etmesini istemiş yaşlı fareden. Yaşlı fare de bunu borç bilirim diyerek kabul etmiş.

Biraz zaman geçtikten sonra genç fare ile babası gelmiş ve yaşlı fare gözleri ile tedavi etmiş. Bu yüzden herkese yardım etmeliyiz. Herkesin yardımlaştığı yerde işler yarım kalmaz.

Kardelen KALKAN

Serçe ve Turuncu Çiçeğin Yaprağı

Serçecik lebicik lebabıcık dört duvarın üstü açık üstünde bir serçecik. Serçeciğın ağızında turuncu bir çiçekçık bu çiçek ne çiçeğı? Narçiçeğı, Narin çiçeğı, Yârin çiçeğı. Çevri cevahir tarlasında Turunc çiçeğı.

Ortalıkta öylece oradan oraya uçan nereye gittiğini bilmeyen, ıssız sokaklarda kaybolan bir serçe varmış. Tek istediğı sıvacık evine varabilmekmiş. Fakat bu ayazda bırakın evini görmeyi, önünü bile göremiyormuş. Uçmaktan yorulunca bir yerde dinlenmeye karar vermiş. Yere konduğunda yerde turuncu bir çiçek yaprağı bulmuş. Bu turuncu çiçek yaprağı dikkatini çekmiş. Serçenin içinden bir ses onu takip etmesini söylüyormuş. Bu düşünceye cevapmış gibi turuncu çiçek yaprağı havalanmaya başlamış. Serçe de takip etmeye başlamış.

Turuncu çiçek yaprağı nereye uçuyorsa, serçe de oraya gidiyormuş. Biraz zaman geçtikten sonra, turuncu çiçek yaprağı bir evin penceresinden içeri girmiş. Serçe de pencereden içeri girince gördüklerine inanamamış. Çünkü şu an sıvacık evindeymiş. Çok zaman geçmeden odaya serçenin sahibi girmiş ve bizim serçeyi mutluluk gözyaşlarıyla karşılamış. Serçe de gülümsemiş hemen. Sahibi serçenin yemini suyunu yenileyip, serçeyi kafesine koymuş. Serçe de evine varmasını sağlayan turuncu çiçeğın yaprağını arıyormuş. Amacı turuncu çiçeğın yaprağına teşekkür etmekmiş. Uzun uğraş sonucu onu bulamayınca yorgunluğın ve evine varmanın rahatlığıyla uykuya dalmış.

Sabah uyanınca sahibinin açık bıraktığı kafes kapağından çıkmış ve turuncu çiçeğın yaprağını aramaya başlamış. Bir süre sonra fıkosun altında solmak üzere olduğunu görmüş. Onu alıp pencere

önündeki saksının içine gömmüş. Odadaki akvaryumdan su alıp eklemiş ve başlamış beklemeye. Kısa bir süre sonra turuncu çiçeğin yaprağı artık bir çiçek olmuş. Serçe bu olayın verdiği mutlulukla çiçeğe sarılmış ve teşekkür etmiş. Çiçek de serçeye onu kurtardığı için teşekkür etmiş ve arkadaşça mutlu yaşamaya devam etmişler. Masal da burada bitmiş.

Elif Beril YALIMER

Andruna

Bir varmış, bir yokmuş, bilinmeyen bir zamanda dünyaya hüküm süren bir krallık varmış. Bu krallığın başında Kral Airean ve onun güzeller güzeli eşi Kraliçe Valeria hüküm sürermiş. İmrenilesi evlilikleri dünyalar güzeli bir kız çocuğuyla taçlanmış. Bu güzel kıza kendisi gibi güzel bir isim olan Andruna ismini koymuşlar.

Kral, ilk kez baba olmanın heyecanı ile kızının geleceğini ve krallığı için ne yapacağını merak edermiş. En ünlü kahini saraya getirtip kızının geleceğine baktırmaya karar vermiş.

"Kralım, kızınız çok zeki ve yetenekli bir genç kız olacak. Akı kimsenin düşünmediği şeyleri düşünecek. Kimsenin göremediği şeyleri görecek ve sizin bütün askerlerinizden daha güçlü olacak." Kral bu sözler karşısında heyecanlanmış. Ama kâhin sözüne devam etmiş: "Ama kralım, bu özelliği ona kötü şeyler yaşatacak."

Kral duydukları karşısında donup kalmış. Kızı dünyadaki en güçlü insan olacakmış ama kendisi ve krallığı için çok tehlikeli birisine dönüşecekmiş. Bu durumda ne yapacağını bilemeyen kral çok zor bir karar aşamasına gelmiş. Ya kızını yaşatıp ülkesindeki insanları mahvedecek ya da kızını öldürüp insanları kurtaracakmış. Kral halkını seçmiş.

Bu durumu öğrenen Kraliçe Valeria günlerce gözyaşı dökmüş. Kızını kendisinden almaması için krala yalvarmış. "Lütfen yapma. Lütfen bunu bize yapma. Bak ne hâldeyim görüyorsun. O benim kızım, o bizim kızımız. Bunu ona nasıl yapabilirsin? Hem o adamın doğruyu söylediği ne malum? Sen nasıl bir adamın dediğine göre kendi kızını öldürebilirsin?"

Kral, eşinin döktüğü gözyaşlarına inat, kalbini görmezden gelip kızını almış ve onu giriş çıkışları kontrol edilen bir yere

kapatmış. Kâhinin dediklerinin gerçek olup olmadığını öğrenmek istiyormuş. Tüm ülke prenseslerinin hastalıktan öldüğünü düşünüyormuş.

Prensese büyümüş, genç bir kız olmuş. Güzelliği dillere destanmış. Konuşması öyle ikna ediciydi ki konuştuğu her kişiyi etkisi altına alabiliyormuş. Bu sayede gardiyanları etkileyerek dışarıya çıkabiliyormuş. Ama hiçbir zaman kaçmamış. Çünkü, kendi intikamını almak için gün sayıyormuş, kendisini bu zindana kapatanın babası olduğunu biliyormuş.

Günlerden bir gün kralın ziyaret gününde kral kızını görmek istemiş. Yıllardır bu anı bekleyen Andruna başta babasıyla konuşmak istemediğini söylemiş. Ama babası ısrar etmiş. Kızını yıllar sonra gören kral ağlamaya başlamış: "Ben sana bunu nasıl yaptım? Ben nasıl bu kadar kötü bir adam olabildim." diyerek ağlamaya devam etmiş. Kızına onu affetmesi için yalvarmış.

Andruna onu gördüğü anda içindeki tüm kin yok olmuş. Kendisini affetmesi için yalvaran bu adama uzun uzun bakmış. Kalbi adeta yenide atmaya başlamış. O da babasına katılarak gözleri kan çanağına dönesiye kadar ağlamışlar ve her şeye yeniden başlamaya karar vermişler.

Merve DEMİR

Sihirli Değnek

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben ninemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzak diyarlarda sarayda yaşayan Bella ve Lila adında iki kız kardeş varmış.

Bella çok güzel kızmış ve oradaki en yakışıklı prensi seviyormuş prens de onu. Lila ise onları çok kıskanıyormuş, sürekli aralarını bozmaya çalışmış. Bir gün Lila saraydaki hizmetçiler konuşurken onlara kulak misafiri olmuş. Hizmetçilerden biri: “ Bu anahtarı iyi sakla! Sarayın en alt katındaki sandığın anahtarı bu.” Diğer hizmetçi :“ Tamam, saklarım ama neden? Ne var bu sandığın içinde.” demiş. Öbür hizmetçi :“ Sandığın içinde sihirli bir değnek varmış. Bu değnek birinin eline geçerse sonuçları fena olur.” demiş. Diğer hizmetçi:“ Tamam.” demiş ama anahtarı ceketinin cebine atmış ve unutmuş. Lila da onları hâlâ izliyormuş tabii. Bunları duyan Lila içinden : “O anahtarı ne yapıp ne edip almalıyım. “ demiş. Tabii başına geleceklerinden habersizmiş. Lila düşünmüş, taşınmış, düşünmüş, taşınmış en sonunda aklına bir fikir gelmiş, bu hizmetçilerin içeceğinin içine uyku ilacı katacakmış. Onlar da bir iki saat uyur, Lila da işini rahatça halledebilirmiş. Ertesi sabah Lila erkenden kalkıp hizmetçilerin içeceklerine ilacı atmış ve hemen oradan ayrılmış. Bella da o sabah erken uyanmış. Lilayı mutfakta görünce:“ Ne yapıyorsun sen orda?” demiş. Lila: “ Hiiiiç. Hiçbir şey yapmıyorum sadece su içtim.” Bella : “ İyi bakalım öyle olsun.” demiş ve odasına çıkmış. Lila da oradan hemen ayrılmış ve hizmetçilerin mutfığa girip içeceklerini içmesini beklemiş. Sonunda hizmetçiler mutfığa gidip içeceklerini içmişler. Hemen oracıkta uyuya kalmışlar. Lila gidip hemen hizmetçinin cebinden anahtarı almış. Kimseye

görünmeden en alt kata inmiş ve sandığı bulmuş. Hemen anahtarla sandığı açmış ve içindeki sihirli değneği almış. Sonra kendi odasına gidip değneği yastığının altına koymuş ve gece olmasını beklemiş Gece olunca Bella uyumuş. Lila da değneği alıp hemen Bella'nın odasına gitmiş ve:“ Hokus pokus, adra kadabra.” diyerek sihirli değneği Bella'ya dokundurmuş ve Bella anında küçük bir fare gibi olmuş. Küçük olmuş. Lila ise çok şaşırılmış bir yandan da çok sevinmiş. “ Ohh be! Kurtuldum artık bu sarı kızdan artık prensle evlenemezler birbirlerini sevemezler.” demiş ve odasına gidip yatmış. Sabah olduğunda Bella uyanmış. Bir de ne görsün her yer kocaman büsbüyük. Kendisinin ufaldığını fark etmiş.“ Olamaz, noldu bana? Ufalmışım ben, nasıl oldu bu? “ demiş. Sonra çok üzülmüş, hüngür hüngür ağlamış.” Artık beni prens de bulamaz.” demiş.

Sonra birden aklına Bilge dedesi gelmiş. Bu Bilge dede her derde bir çare bulurmuş. Bella içinde bir çare bulur elbet. Bella hemen saraydan ayrılmış ve yola koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda Bilge dedesinin evine varmış. Hemen kapıya art arda birkaç tane taş atmış, yoksa ses duyulur mu? Bilge dedesi hemen kapıyı açmış ama ortalıkta kimse yokmuş tam kapıyı kapatacakken aşağıda Bella'nın küçük hâli duruyormuş. Bilge dede hemen Bella'yı avucunun içine almış ve sormuş:“ Ne oldu kızım böyle sana?” demiş. Bella: “Ben de bilmiyorum Bilge dede. Sabah uyandığымda böyleydim, ufalmıştım. Sonra birden aklıma sen geldin derdime anca sen çare bulabilirsin .” demiş. Bilge dede olayı anlamış hemen ufak kıza bir iksir hazırlamış. Bilge dede:“ Al iç bunu. Hemen düzeleceksin yavrum.” demiş. Bella hemen iksiri içmiş ve eski hâline geri dönmüş. “ Çok teşekkür ederim Bilge dede eski hâlime getirdin beni . Ben artık gideyim.” demiş. Bilge dede: “ Önemli değil yavrum. Dikkat et kendine!” demiş. Bella, bu sefer de sarayın yolunu tutmuş. Dağları

aşmış, dereleri geçmiş. Sonunda saraya varmış. Sarayın kapısında prens ve Lila'yı görmüş. Lila onu görünce çok şaşırılmış: “ Seeeeen nasıl olur da böyle oldun?.” demiş. “ Bilge dedem sağ olsun bana bir iksir verdi ve düzeldim.” demiş. Sonra araya prens girmiş: “ Bella! İşte buradasın. Lila bana senin uzak diyarlara gittiğini söylemişti ama ben inanmadım senin döneceğini bekledim .” Bella: “Yok prensim, işte buradayım.” demiş ve birbirlerine kavuşmuşlar.

Hemen düğün hazırlıklarına başlamış. Kırk gün, kırk gece düğün yapılmış ve muratlarına ermişler. Onlar ermiş muradına biz çikalım kerevetine. Gökten üç elma düştü biri senin ağzına biri benim ağzıma biri de bu masalı dinleyene.

Elif Ayça MERT

Köpeğin Derdi

Bir ormanda dürüstlüğünden şüphe edilmeyen bir köpek varmış. Bu köpek komşuları tarafından sevilirmiş. Bir de bu köpeğin dostu yalancı mı yalancı bir tilki varmış. Herkes onun, tilkiyle arkadaş olmamasını söylemiş. Bu sebeple başına bir dert geleceğini söylüyorlarmış.

Tilkinin kötü kişilere borcu varmış. Ama bunu arkadaşı köpeğe söylemezmiş. Arkadaşı hâlini sorduğunda: ‘Ben iyiyim sen nasılsın?’ dermiş. Bir öğle vakti tilki, köpeğin evine koşmuş. Kapısını çalmış. Köpeğe ‘Beni içeride saklar mısın?’ demiş. Köpek ise ‘Neden saklanacaksın?’ demiş. Tilki ona sonra anlatacağını söylemiş. Ardından hızlıca içeri saklanmış. Üç saat sonra ise iki dev kötü adam gelmiş. Tilkiyi evde bulamadıkları için etraftan öğrenip köpeğin adresine gitmişler. Köpek kapıdakilere tilkinin kendi evinde de olmadığını söylemiş. Kötü adamlar köpeğin sözüne güvenip gitmişler. Dört hafta sonra yine gelmiş, bu sefer o para ile döneceklerine patrona söz vermişler. Tilkinin evinin kapısı çalmışta çalmış. Bir süre sonra kapıyı kırıp içeri girmişler. Aramaların sonunda ise tilkinin evde olmadığını anlamışlar. Mahalleliye sorduklarında tilkinin taşındığını söylemişler. Sinirlenen bu adamlar ise bu borcu köpekten almaya gitmişler. Köpeğin kapısı hararetle çalınca açmış. Bir anda karşısındaki dört hafta öncekileri görmüş. Bu kötü adamlar, tilkinin borcunun tek tanıdığı olan kendisine kaldığını söylemişler.

Köpek bu duruma çok pişman olmuş. Atalarımızın da demiş olduğu gibi rehberi karga olanın burnu pislikten kurtulmazmış.

Batuhan TOKER

Tilki ile Fare

Günün birinde,
Varmış bir tilki.
Çok çalışır,
Hep fazlası için.
Beğenmezmiş,
Anlamazmış
Elindekini kıymetini.
Bir güngörmüş bir fare
Yokmuş sahip olduğu
Herhangi bir malı.
Buna da şükür, dermiş hep.
Çok da çalışırmış ama
Yetinirmiş elindekiyle.
Bir gün dayanamayıp sormuş.
Nasıl yetiniyorsun diye.
Fare cevap vermiş.
Fazlası için çalışırım.
Ama elindekiler de şükretmelisin.
Başına ne geleceği belli olmaz.
Tilki sözünü kesip uzaklaşmış.
Canını sıkmış bu konuşma.
Gitmiş evine.
Fazlasını isteyerek
Başlamış daha da çalışmaya.
Başarmış bir hedefini.
Ama şükretmeden
Başlamış çalışmaya

Dahasını isteyerek.
Sonunda almış alacağını
Kaybetmiş her şeyini.
Tüm başarıları,
Hepsi ziyan olmuş.
Gitmiş yine farenin yanına
Haklıydın, demiş.
Şükretmeliydim.
Açgözlü davrandım,
Hep dahasını istedim.
Şimdi kaybettim her şeyimi.

Aslında birçoğumuz böyleyiz.
Hep fazlasını ister,
Elimizdekilerle yetinmeyiz.
Yoksa elimizdekileri de kaybedebiliriz.
Şükretmek önemlidir.

Sedat DİRİLİ

Köylü ile Padişah

Vaktiyle bir köylü kaçıp padişaha sığınmış. Köylünün durumu fazla iyi olmadığından padişaha yalvarıp yakarmış onu yanına alması için. Daha sonra padişah köylünün durumunu dinlemeden onu kapı dışarı edivermiş.

Köylü ne yapacağını bilmeksizin bir ormanda yürümeye başlamış. Ne yapsam ne yapsam, diye düşünüp dururken önüne çıkan aslan, ona yol göstermek için patisiyle kendisini takip etmesi için hareket yapıyormuş. Daha sonra aslan ve köylü büyük bir kulübeye gelmişler. Burası eskiden aslanların yemek yemek için geldiği kulübeymiş. Ama artık adam kalacaktı bu kulübede.

Aylar yılları kovalamış bir gün adam kulübesinde otururken kapısı çalmış. Bir de ne görsün o yardım istediği padişah şimdi ondan onu kurtarması için yardım istiyormuş. Padişah yalvarmış yakarmış onu içeri alsın diye köylü adamda belki yaptığından ders çıkarır diye ona yardım etmeyi tercih etmiş

Sudenaz ARSLAN

Göçmenler

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde kendi memleketinden onlara zulüm eden devler yüzünden ayrılmak zorunda kalan bir genç kız varmış.

Genç kızın memleketinden onun gibi birçok aileler göç etmek zorunda kalmışlar. Yeni geldikleri bu mutlu ve huzurlu yerde onları kentin kralı karşılamış. Kral göçmenlere kocaman sarayında onlara güzel bir köşk hazırlamış ve onlara burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz ancak buradaki tarlarda çalışacaksınız, demiş. Kral her ne kadar iyi biri olsa da devlere oradaki halka zulüm etmelerini söylemiş. Bu teklifi kabul etmekten başka şansları olmayan aileler kralın teklifini kabul etmişler. Ancak genç kızın gören kralın oğlu kızını çok beğenmiş ve babasına o kızla evlenmek istediğini, o kızın tarlalarda çalışmaması gerektiğini söylemiş. Kral oğlunun söylediklerini kabul etmemiş. Çünkü onların geleneklerinde kraliyet üyesi olanlar sadece başka bir kraliyet ailesinin bireyi ile evlenebiliyormuş.

Kralın oğlu o gece genç kızın kaldığı yeri bularak ona aşkını itiraf etmiş. Kız ne diyeceğini şaşırılmış bir hâlde sizler sadece soylular ile evlenebiliyorsunuz, ben ise sadece bir göçmenim, diyerek oradan şaşkın bir şekilde ayrılmış. Kralın oğlu kızın peşinden giderek zaten burada durmayacağız sen ben buralardan kaçıp gideceğiz, demiş. Kız ona inanıp kralın oğlu ile kaçmaya karar vermiş.

Kralın oğlu ve göçmen kız tam kaçarken bu haber kralın kulağına gitmiş. Bunu öğrenen kral kentin tüm çıkışlarını kapattırarak onların kaçmasını engellemek istemiş. Ama kralın unuttuğu bir şey varmış tanrılarının soylulara verdiği güçle askerlerin kafasını yıkayarak oradan kaçabileceğini unutmuş. Kralın oğlu ve göçmen kız

kentin sonuna geldiğinde askerler önlerine geçmiş. Ama kralın oğlu hemen onları beyinlerini yıkayarak onları uyutmuş ve kral ile kız kaçıp evlenmişler. Onlar ermişler muradına biz çıkalım kerevetine.

Ayberk DİNÇ

Kararsızım

Bir varmış bir yokmuş. Fakir ve ayrıca yetim bir genç varmış, o da her gencin istediği şeyi yani bir prens olmayı istiyormuş. Ama başına neler geleceğinden haberi olmayan bir gençmiş.

Bir kral varmış. Ama öyle bir kralmış ki akıllı cesur ve tabii ki dünyalarca zengin bir insanmış. Ama karşı ülkenin casusları canından çok sevdiği oğlunu hain bir şekilde öldürmüş. Kral buna üzülse de yapılacak bir şey yokmuş. Çünkü bir tane oğlu varmış o da ölmüş. Kendisi ise çok yaşlıymış. Bu yüzde ya bir prens çocuğu olmalıymış ama o çok yaşlı olduğu için bunun olmayacağını biliyormuş. Bu yüzden bir çetin yarışma yapmaya karar vermiş. Yarışma çok çetin geçmiş. Yarışma bitmiş. O genç çıkmış kralın yanına. Peki, nasıl oldu bu? Fakir genç yarışmayı duymuş ve katılmaya karar vermişti. Yarışma ise büyük bir alanda koşmakmış. Bu büyük alanda aklını kullanıp daha kestirme yollar bulunabiliyormuş ya da bileğe güvenerek herkes geçebilirmiş.

Bizim fakir oğlan ise bileğinin gücünü seçip herkesi yenmiş. Ama bu yarışmada akıldan ve zekâdan çok yürek lazımmış. Bizim fakir oğlan bunu anlamış. Bu yüzden genç aklını, yüreğini ve bileğini birleştirmiş. Bu yüzden yarışmanın birincisi olmuş. Artık prens ilan edilmiş biriydi. Genç oğlan prensliğin çok güzel olduğunu düşünüyordu. İlk zamanlar insanlara prenslik güzel görünüyormuş ama sonra zor hâlleri ortaya çıkıyormuş. Bir halka sahip çıkmak çok zormuş ve herkes bu yükün altından kalkamazmış. Bu yüzden eskiden fakir genç oğlan krallıktan ayrılmaya karar vermiş ve yola düşmüş az gitmiş uz gitmiş, çok yorulmuş susuzluk ve açlıktan bir kayaya uzanmış ve uyumaya başlarken kuşları görürken uyuyakalmış. Uyuduğunda kendinin bir kuş olduğunu görmüştü ve içinden ne kadar

güzel bir canlıymış demiş. Sonra birden uçabildiğini fark etmiş ve bu ne kadar heyecan vericiymiş demiş, kendini gerçek hayattaymış zannederek ben hep böyle kalmaya karar verdim demiş.

Sonra uyanamadığını fark etmiş. Havalar soğumaya başlamış ve göç etmesi gerekiyormuş. Ama yol tek gidilmezmiş, bu yüzden bir sürü aramaya çalışmış ama bulamamış bu yüzden tek başına göç etmeye başlamış. Etraf çok soğukmuş bu yüzden fazla olmasa da üşüyormuş. Hemen sıcak yerlere göç etmeliymiş. Ama kuş olmakta daha yeniymiş ve bu yüzden iyi kanat çırpamıyormuş, yere çakılmış. Birden uyanmış. Etrafında beyaz zeminde beyaz bir sürü kapı ve üstünde numaralar görmüş. Hepsini açmak istemiş. Hepsini teker teker açmış. Hepsi yaşamak istediği şehirlere çıkmış. Orada dilediği gibi kalmış ama hep yukarıya baktığında siyah bir nokta görüyormuş. O nokta o fakir oğlanın hep içinde olan kararsızlıkmış.

O bunu ilk önce fark etmemiş. Sonradan öğrenmiş. Ama o böyle yaşayabileceğini sanmış. Ama yaşayamamış. Eğer bir yerde yaşamak istiyorsa bir yeri seçmek zorunda olduğunu anlamış ve bir yeri seçip orada yaşamaya karar vermiş. Kararsızlığı sona ermiş. Artık mutlu bir şekilde yaşamış.

Gökten üç elma düşmüş, biri fakir gencin ağzına, biri prens gencin ağzına biri kuşun ağzına...

Muhammet Eren YAKUT

Kulağa Küpe

Ormanda bir yılan,
Yanında bin bir yalan,
Sevmiş bir papağan,
Anladı anlayacağını soran.
Bir gün ormanın en yalancısı,
Gitmiş sevdiğinin yanına.
Sormuş, naber papağan?
Papağan cevap vermeden,
Uçmuş gitmiş oradan.
Çünkü bilmiş papağan,
Sıralayacakmış yalanları yılan,
Yılan yalanları sıralarken,
Kaçıyormuş elinden papağan.
Bir gün yine gitmiş yılan.
Papağan inanmamış inan.
Tabii sadece sevdiceği değil,
İnanmazmış artık ona orman.
Ey gidi yılan,
Yalnız da kalınca,
Vurmuş kafasına bir an.
Demiş yılan sen ne yaptın?
Sevdiğini kendinden uzaklaştırdın.
Yalan söyledin de ne oldu?
Bir sen oldun inanan.
Tabii yılan akıllanmış.
Ne yapacağını da bilememiş.
Düşünmüş kara kara,

Gitmiş herkesten özür dilemiş.
Yılan yalanı bırakmış,
Anlamış ki yalanın rengi olmaz.
Papağan da yılanı inanınca,
Evlenmiş papağan yılan.
Yazdıklarım bende,
Anladıklarım sende.
Bu da kulağına küpe olsun.
Hiç yalan söyleme,
Sevdiğini kaybetme...

Ayşe Egem BALCI

Ağlayan Ağaç

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Asya adında kk bir kız varmış. Asya, her şeyi çok israf eder, hiçbir şeyin değerini bilmezmiş. Defterinin yapraklarını bitesiyeye kadar yırtar, daha sonrada onları kullanmazmış.

Asya'yı annesi, ğretmeni, arkadaşları defalarca kez uyardışlar ama Asya hiçbirini dinlemeden her şeyi israf etmeye devam etmiş. Bir gün annesi pazara gitmiş. Asya da haliyle evde yalnız kalmış. Odasında ödevini yapmak için kâğıt yırtarken bir ağlama sesi duymuş ama nasıl bir ağlama. Asya birden korkmuş, evde kimse yokken nasıl ağlama sesi gelir, diye düşünmüş. Sağa bakmış, sola bakmış, alt kata inmiş evin her yerinde ağlama sesi duyuluyormuş. En sonunda aklına bahçeye çıkmak gelmiş. Bahçeye çıktığında birde ne görsün karşısında hüngür hüngür ağlayan bir ağaç duruyormuş. Ağaç Asya'ya bağırır bir şekilde:

-Senin ve senin gibiler yüzünden neler oldu gördün m?

Asya:

-Ne yapmışım ki ben?

Ağaç:

-O gereksiz yere kopardığım kâğıtlar var ya işte onlar bizden yapılıyor. Siz gereksiz kopardıka da biz kesiliyoruz.

Asya:

-Gerçekten mi? Ben bunu bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Çok zr dilerim

Ağaç konuşurken hem kızgındı hem de ağlamaya devam etmişti. Asya da bir yandan özür dilemişti.

O günün üstünden bir hafta geçmiŐti. Asya o günden beri değil kendi bir gereksiz bir sayfa yırtmak, arkadaşlarına bile yırttırmamıŐtı. Artık Asya da israf etmiyor, ettirmiyordu.

Melis ŐEKER

Yaşlı Aslan ve Oğulları

Yaşlı Aslan kıyının kenarında oturuyormuş bir gün,
Yaşlandığını düşünüyormuş sakın sakın.
Koskoca sürüye kimin liderlik edeceği aklındaymış o anda.
Sokulup yanına dişi aslan,
Ne olacak senden sonra bu sürünün hali?
Ah bilsem kraliçem farz oldu artık birini seçmek,
Hazırlansın oğlanlar, onların arasından seçeceğim kararımı vereceğim,
 demiş.
Haberi alan oğlanlar başlamış çalışmaya,
O kadar çalışmışlar ki her biri kazanacağından eminmiş.
Gün gelmiş.
Yaşlı aslan, toplansın herkes meydana vakit geldi, demiş fareye.
Tellal fare gidip salmış haberi dört bir yana.
Kralın oğulları olmak üzere onlarca kişi geçmiş yan yana.
En önde kralın en büyük ve güçlü oğlu kendinden emin,
Yanında ise ortanca oğlan az da olsa tedirgin.
Dizilmişler ulu ağaçtan ormanın sonuna kadar.
Aslan: Ahali! O zaman başlasın bakalım,
Yarışı kim kazanırsa benden sonra o yönetecek artık sürüyü.
İlk yapılacak iş, saklı bir altın kolye bulacaksınız, iki saatiniz var.
Tüm yarışmacılar başlamış aramaya,
Koşmuş, koşmuş hepsi ama bulan olmamış.
Son dakikalarda en büyük aslan gelmiş babasının yanına,
Buldum! İşte burada, deyip uzatıvermiş yaşlı aslana kolyeyi.
Yaşlı aslan: Bu değil, yanlış olanı getirmişsin, demiş.
Büyük oğul anlamamış. Ne diyorsun baba, işte dediğin altın kolye
derken

Hemen küçük oğlan gelmiş ve annesine, anne kolyeni verir misin, demiş.

Alıp babasına uzatmış.Yaşlı aslan: Aklını kullanıyorsun oğul bravo... Gelelim ikinci yarışmaya, şimdi tüm bu kalabalık içinde bana fareyi bulup getirin.

Ne yapmış ne etmiş aklını kullanarak bunu da küçük oğlan kazanmış. Yaşlı aslan şaşırılmış madem iki yarışı kazandın, sonuncu yarışı yapmaya gerek yok.

Benden sonra bu sürüden sen sorumlusun küçük oğul.

Hemen atılıp: Aman baba ben nasıl yönetirim bunca hayvanı?

Senden sonra yönetici ortanca abim oluversin, demiş.

Tüm halk şaşırılmış kalmış, büyük oğlan sinirinden küplere binmiş.

Yaşlı aslan düşünüp kabul etmiş oğlunun isteğini ve:

Demek ki bazen en iyi olan herkesin iyiliğini düşünmek,

Her zaman kendini düşünmemek, demiş.

Gün gelip ortanca oğul başa geçince herkes anlamış,

Yaşlı aslanın sözlerinin doğruluğunu.

Meriç ŞENOL

Memo ve Yaşlı Nine

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal pireler berber iken ben dedemin beşiğinde tıngır mıngır sallanırken...

Ülkenin bir ucunda Memo adında zeki, cesur bir çocuk yaşar imiş. Kuş uçmaz kervan geçmez bir dağın eteğinde küçük bir kulübede hasta annesi ve iki kız kardeşiyle yaşarmış

Bir gün evde yenilecek bir şey kalmamış. Memo, iki kız kardeşiyle dağda mantar toplamak için yola koyulmuş. Saatlerce yürümüşler ama bir tane bile mantar toplayamamışlar. Tam umutlarını kaybedecekleri vakit ileride mantar ordusuna rast gelmişler. Toplamışlar, toplamışlar ta ki güneş dağın arkasına saklanana kadar. Pek açgözlü davranmışlar. Mantarlar taşıyamayacakları kadar çokmuş. Yarısından vazgeçmek zorunda kalmışlar. Ardından annelerinin onları merak ettiğini düşündükleri için eve doğru yola koyulmuşlar. Ama yol çok karanlıkmiş. Burunlarının önünü bile göremiyorlarmış. Yürümüşler, yürümüşler ta ki yıldızlar onlara gülümseyene kadar. Ama bir türlü evleri gözüküyormuş. Memo ve kız kardeşleri kaybolmuşlar.

Karınları çok acıkmış, dağın üst kısımlarından kurt sesleri gelmeye başlamış. Memo ve kız kardeşleri çok korkmuşlar. Birbirlerinin ellerini tutarak yürümeye devam etmişler. Açlıktan gözleri kapanacağı zaman ileride bir ışık görünmüş. Sevinerek o tarafa doğru koşmaya başlamışlar. Kapıya geldiklerinde en büyükleri ve en cesurları Memo olduğu için kapıyı o çalmış. Bir sessizlik oluşmuş. Kimse çıkmamış. Memo tekrar çalmış kapıyı. Bu sefer ayak sesleri duyulmuş. Kapıyı yaşlı bir nine açmış.

Pek korkunçmuş, bu nine. Dişleri dökülmüş, yanaklarından kıllar fişkırıyormuş. İki kız kardeş çok korkmuş. Bu nedenle de Memo'ya sarılmışlar. Memo:

-Biz kaybolduk nine, bu gece senin misafirin olmak istiyoruz, demiş.

Yaşlı nine Memo ve kardeşlerini içeriye almış. Evde yaşlı nine dışında iki kız da yaşıyormuş. Bu kızlar yaşlı ninenin torunları imiş. İkisi de pek şişmanmış. Sarı saçları, tombul yanakları varmış. Sofra kurulmuş, Memo ve kardeşleri karınları doyurmuş. Fakat yemek pek tuzluymuş. Memo:

-Bir bardak su alabilir miyim, demiş. Yaşlı nine:

-Bekleyin getireyim, demiş.

Ağır hareketleriyle yerinden kalkmış. Çeşmenin önüne gelip suyu doldurmuş. Suyun içinde ise bir hap atmış. (Hap Memo'nun uyumasını sağlayacaktı.) Evin içine girmiş. Memo tek bir seferde suyu kafasına dikmiş. Su çok acıymış. Ayıp olmasın diye belli etmemiş. Derken saatler geçmiş. Uyku vakti gelmiş. Memo ve iki kız kardeşi yatağa girmişler. Kız kardeşler çabucak uykuya dalmışlar. Ama hap Memo'da yan etki yapmış. Bu yüzden uyuyamamış.

Aradan saatler geçmiş, Memo'nun uykusu gelmeye başlamış. Aniden bir sesle irkilmiş. Yaşlı ninenin sesi geliyormuş. Yaşlı nine iki torununa:

-Sizin üstünüze mavi yorgan, onların üzerine ise kırmızı yorgan var. Sabah keseceğim üzerinde kırmızı yorgan olanları, demiş.

Memo duydukları karşısında dehşete düşmüş. Ses çıkarmadan bunları dinleyen Memo mutfaktan bir bıçak ve bir avuç tuz almış. Başparmağını kesmiş. Uykuya dalacağı sırada parmağına tuz bastırarak uyanık kalmış. Zar zor sabahı etmiş. Etraf aydınlanmaya

başlarken Memo, yaşlı nineden önce kalkarak yorganları değiştirmiş. Kız kardeşlerini uyandırarak kapıdan çıkmışlar.

Odaya giren korkunç nine elindeki bıçakla kırmızı yorgan olanları kesmiş. Bunları pencereden izleyen Memo ve kardeşleri çok korkmuşlar.Yaşlı ninenin er ya da geç peşlerine düşeceğini bilen Memo, kız kardeşlerine:

-Kızlar çabuk eve gidin, demiş.

O sırada yaşlı ninenin gözleri kendisini pencereden izleyen Memo'ya takılmış. Acı bir çığlık atarak yorganı kaldırmış. Bir de ne görsün torunları kanlar içindeymiş.

Dışarıya çıkararak Memo'yu kovalamaya başlamış. Zeki ve cesur Memo, yaşlı nineyi alt etmek için gece yanına bir sabun, taş ve tarak almış. Korkunç nine elindeki bıçakla Memo'yu kovalıyor, Memo kaçıyor. Yakalanacağını anlayan Memo tarağı yere atmış.Tarak olmuş diken bahçesi. Korkunç nine çığlıklar atarak dikenlerin arasından çıkmış. Daha da hızlanarak Memo'yu kovalamaya devam etmiş. Korkunç ninenin ona yaklaştığını anlayan Memo bu sefer de sabunu yere atmış. Her yer buz olmuş.Yaşlı nine kaymış, yere düşmüş. Düşme kalka yola devam etmiş. Yüzü gözü kanlar içinde buzları da aşmış. Çok sinirlenen yaşlı nine daha da hızlanmış.Elindeki bıçağı sallayarak Memo'yu kovalamaya devam etmiş. Ninenin kendisine yaklaştığını fark eden Memo, bu sefer de taşı yere atmış. Her yer göl olmuş.Yaşlı nine yüzmeye çalışmış ama gelin görün ki yüzmeye bilmiyormuş. Acı çığlıklar atarak boğulmuş. Memo ve kız kardeşleri de ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine...

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı okuyanın, diğeri yazanın, öteki ise dinleyenin başına.

Beyza YALINBALCI

Koyun ve Kurtlar

Güzel bir ormanda yaşayan üç tane koyun varmış.
Koyunların biri onlardan farklı bir türmüş.
Bu koyunun özelliği galaklarının (boynuz) çok büyük ve güzel olmasıymış.
Ama bu koyun bu özelliğini pek sevmezmiş.
Bunun tam tersi diğer hayvanlar da omum galaklarını hep beğenirlermiş.
Neden isteniyorsun diye sorduklarında ise,
- Onlar bana hem ağır ve kaba geliyor diyormuş.
Ormanda her yıl bahar şenlikleri düzenlenirmiş.
Oyunlar oynanır şarkılar söylenirmiş.
Herkes bu şenliğe katılır ve çok eğlenirmiş.
Bu şenlik süslemeleri için herkes canla başla çalışırmış.
Her yer ışıklarla süslenirmiş.
Bugün de o büyük şenlik günüymüş.
Ama bugün büyükbaş hayvanların önemli bir dövüş müsabakası varmış.
O yüzden onlar bu büyük şenliğe katılamayacaklarmış.
Büyük bahar şenliği başlamış,
Herkes oynamaya dans etmeye başlamış.
Şenlik çok güzel devam ediyormuş ama
Ta ki orayı kurt basana kadar.
Bir anda kurtlar basmış her yeri.
Kapatmışlar çevreyi
Kimsenin kaçacak yolu kalmamış, sıkışmışlar oracıkta.
Yavru hayvanlar çok korkmuş.
Anneleri de onları koruyup sakinleştirmeye çalışmışlar.

O sırada galaklı büyük keçi hemen öne atılmış ve kurtları yenmiş.
Herkes çok sevinmiş ve ona sarılmışlar.
O günden sonra keçi de kendi galaklarını sevmiş.
Ve onlardan hiç şikâyet etmemiş.

Miray Zeynep BALABAN

Küçük Kız ve Turna

Evvel zaman için de kalbur saman için de uzak diyarlar da bir köyde küçük bir kız çocuğu yaşarmış. Bu kız kuşları çok severmiş. Özellikle sıra halinde uçup giden göçmen kuşları hayranlıkla izlemiş ve onlar gibi uçmayı, uzak ve değişik yerleri görmeyi hayal edermiş. Her gece uyumadan önce bu hayalinin gerçekleşmesi için dua edermiş.

Bir gün odasın da otururken pencereden ‘tık tık tık’ diye ses duymuş. Biraz korkarak yerinden kalkmış ve penceresinin perdesini hafifçe aralayarak dışarı bakmış. Pencerenin önünde kanat çırpın turna görmüş. Turna pencereyi açması için durmadan gagası ile cama tıklıyormuş. Küçük kız şaşkınlıkla ve biraz da tedirginlikle pencereyi açmış ve turna küçük kıza seslenmiş. Hadi çabuk üzerini giy ve sırtıma bin, demiş. Küçük kız aceleyle üzerini giymiş, turnanın sırtına binmiş ve boynuna sıkıca sarılmış. Turna, hayallerini gerçekleştirmeye hazır mısın, diye sormuş. Küçük kız biraz korkak ve heyecanlı bir sesle, evet hazırım, demiş. Turna yavaşça kanat çırparak evden uzaklaşmaya başlamış. Bir süre uçtuktan sonra sürüsünün içine girmiş. Artık küçük kız o çok sevdiği göçmen kuşlarla birlikte gidiyormuş.

Aşağıya baktığında yemyeşil ormanları ve masmavi denizleri görmüş. O kadar çok mutluymuş ki gördüğü her şeyi hayranlıkla izliyormuş. Turna sürüsü bazen yeryüzüne doğru alçalarak bazen de gökyüzüne yükselerek uçuyormuş. Küçük kız artık hiç korkmuyor aksine turnaya daha hızlı uçmasını ve onu daha uzak diyarlara götürmesini söylüyormuş. Turna da küçük kızın bu isteğini geri çevirmeyip onu en uzak diyarlara götürmeye söz vermiş. Turna sürüsü biraz dinlenmek için bir köyün yakınlarına inmişler.

Küçük kız turnanın sırtından inerek az ileri de oynayan hiç tanımadığı çocukların yanlarına gitmiş. Çocuklara kendisinin çok uzaklardan geldiğini, onlarla tanışmak ve oynamak istediğini söylemiş. Çocuklar da küçük kızın bu isteğini geri çevirmeyip birbirleri ile tanışıp uzun uzun oyunlar oynamışlar. Turna, küçük kıza, hadi bakalım gidiyoruz, diye seslenmiş. Küçük kız arkadaşları ile vedalaşıp turnanın sırtına binmiş ve çocuklara el sallayarak oradan uzaklaşmış.

Turna, artık seni evine bırakma zamanı geldi, demiş. Küçük kız, annesinin ona seslenmesi ile gözlerini açmış ve bunun bir rüya olduğunu anlamış. Biraz üzülmüş ama yine de rüya bile olsa hayalini yaşadığı için çok mutlu olmuş. Uyuyup kaldığı yerden doğrularak pencereden bakınca bir turna sürüsünün uçtuğunu görmüş. Pencereyi açıp turnalara el sallayarak rüyasında tanıştığı çocuklara selamını götürmelerini söylemiş.

Samet ÇINAR

Uyku Cücesi

Bir varmış bir yokmuş, Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Uykular ülkesinde, uykuların en derin yerinde bir uyku cücesi varmış. Uykular ülkesindeki evinde sabah akşam uyuklamış.

Dünya üzerindeki çocuklardan biri uyumak istemediğinde uyku cücesinin kulakları çın çın çınlar, gözleri fal taşı gibi açılır, yerinden fırlayıp o çocuğun bulunduğu eve gidermiş. Çocuğun odasına girdiğinde, elindeki değneği çocuğun gözlerine doğru uzatır, kirpiklerine bir iki kere vurmuş. Böylece uyumayan çocuk, horulhorul uyurmuş.

Günlerden bir gün Barış adlı bir çocuk televizyonun karşısında biraz fazla kalmış, böyle olunca da uyku saatini kaçırmış. Bu sırada uykular ülkesindeki uyumakta olan uyku cücesinin kulakları çınlamaya, gözleri fal taşı gibi açılmaya başlamış. Hoplamış, zıplamış bir adımda Barış'ın odasına gelmiş. Elindeki uyku değneğini çocuğun gözlerine doğru uzatıp kirpiklerine bir iki kere vurmuş. Barış, gözlerini daha çok açıp uyku cücesine bakmış. Uyku cücesi elindeki değneği tekrar ona doğru uzatmış, Barış değneği eliyle şöyle bir tutmuş ve gülmeye başlamış. Uyku cücesinin başına daha önce hiç böyle bir şey gelmemiş, o yüzden şaşırmış, afallamış değneğini Barış'ın elinden almak için çekmiş. Barış kıkır kıkır gülmeye başlamış. O kadar çok gülüyormuş ki uyku cücesi telaşlanmış. Çünkü biraz sonra Barış'ın annesi odanın kapısını açmış. Uyku cücesi kendini yatağın altına atıp saklanmış. Günün birinde çocukların dışında biri uyku cücesini görürse bir daha uykular ülkesinden çıkamazmış.

Annesi Barış'ı yanaklarından öpmüş ve uyuması için ona bir masal anlatmış bu arada bizim uyku cücesi, annenin anlattığı

masaldan çok etkilenip yatağın altında uyuyakalmış. Bir saat kadar sonra Barış, yatağından aşağı inmiş, uyku cücesinin kulağının dibine yaklaşıp “Aaaaaaaa” diye bağırması. Uyku cücesi aniden uyanınca kafasını yatağa çarpmış sonra da Barış’ın ağzını kapatmış. Barış, ağzı kapalı olduğu halde gülmeye devam etmiş, o kadar çok gülüyormuş ki Uyku cücesi Barış’ın annesi odaya tekrar gelir diye telaşa kapılmış. Hayatında ilk defa bir çocuğu uyutmayı başaramıyormuş. Barış’ın karşısına çıkıp eliyle sus işareti yapmış, Barış susmuş, ondan sonra takla atmaya başlamış, Barış merakla onu izliyormuş, uyku cücesi birdenbire Barış’ın yanına hoplayıp göz kapaklarını elleriyle çekiştirmeye başlamış, Barış gözlerini açmaya çalışıyor, uyku cücesi kapatmaya çalışıyormuş.

Birkaç dakika sonra uyku cücesi Barış’ın göz kapaklarını bırakmış. “Sen neden uyumuyorsun çocuk?” diye sormuş ona. Çocuk biraz da ağlamaklı gözlerle ona bakmış :”Sen kimsin ?” demiş. Uyku cücesi, “Ben uyku cücesiyim, uyuyamayan çocuklara masal anlatır, değneğimle göz kapaklarında dolaşır, onları uyuturum.” demiş. Barış, tekrar kıkır kıkır gülmeye başlamış, “İyi ama ben bütün gün uyudum zaten, o yüzden uyuyamıyorum .” demiş. Sahiden de Barış o gün okuldan geldikten sonra biraz yatmış ama altı saattir uyuyormuş zaten, uyku saati biraz karıştığı için de şimdi uyuyamıyormuş işte.

Uyku cücesi ona uyku saatlerine dikkat etmenin ne kadar önemli olduğunu anlatmış bütün gece. Çocukların günde en az on iki saat uyumaları gerektiğini, uyku düzenlerini bozduklarında işlerin karışacağını anlatmış. Barış ile gün ışığına kadar konuşmuşlar. En sonunda Barış sabaha karşı uyuyakalmış. O gece Barıştan başka hiçbir çocuk uykusuz kalmamış, uyku cücesini bu yüzden çağırın olmamış.

Uyku cücesi ise hayatında ilk defa karşılaştığı bu olay sayesinde o gece yeni bir şey öğrenmiş. Şimdi nerede miymiş? Tabii

ki uykular ülkesinde. Aranızdan biri uykusuz kalırsa bir gece yanınıza gelecek, küçücük değneğini gözlerinizde gezdirecek, size masallar anlatacakmış...

Şeyma SARI

Kibrin Zehri

Bir evrende bir tabut,
Üstünde bir de yakut.
Zihnini canlı tut, yemesin aç kurt.
Anlarsın belki bir umut...

Varmış kibri yerinde biri,
Tam da düşündüğün gibi,
Kral derlermiş ona
Anlattığımda sakın şaşırma.
Bu farkındalık hikayesi,
Sakın hafife alma.

Ormanlar kralı yine burada.
Bırakmış her işini,
Gitmiş bu sefer farklı bir ormana.
Aslan ya sonuçta,
Karışamaz kimse ona.

Gitmiş, görmüş, beğenmiş
Bu orman da ne şahaneymiş!

Demişler ki ona, senin ne işin var burada?
Görmesinler seni burada,
İşini bitirirler şuracıkta.

Aslan gülüp geçmiş.
Ormanların kralı,
Buranın da olur imiş.
Kimdir, diye sormuş,
şu ormanın kralı.
Bu kadar zor olmamalı,
Sahibinin bulunması.

Burada kral olmaz, demişler
Yine de dinletememişler.
Yoksa kral, ben olurum
Başınıza bekçi olurum.
Demiş demesine
Kanmayan herkese.

ıkmış karşısına bir kara engerek,
Kral bulamazsın,
Kral bulundurmuyuz.
Bizdeki aklı kullandırmayız.
Aslan bakmış bir ona,
Küçük bir sarmal,
Bir kendisine bakmış koskocaman...

Bu mudur, demiş,
Ormanda karşımda duracak kişi.
Ben güçlüyüm durduramaz kimse beni

Saçmalıktı isteği,
Durduramadı sözlerini.

Söylememesi gerekenleri,
Söyledi söylenmemesi gerekene.
Bilemedi tabii,
Burada işlerin nasıl gittiğini.
Öğrendi sonunda
Acı bir sızıyla.

Karşısındaki engerek
Yükseldi usulca.
Kral yok, ben varım,
Bu gücüm zekâmla
Yönetmem kimseyi.
Senin gibi asla
Kuvvetime güvenmem.
Dengim değildir asla,
Senin gibi bir budala.
Kanında dolaşan benim zehrim
Senin için en onurlu veda.

Anlattığım kıssa,
Anladıkların kısa
Duy ki bil.
Anla ki öğren.
Karşındakini küçümseme asla.

Dilara TONAY

Açgözlülük ve Kibir

Bir varmış, bir yokmuş. Bütün gözlerden uzak küçük bir kasaba varmış. Bu küçük kasabada herkes üstüne düşen görevleri başarıyla yerine getirirlermiş. Herkes nerdeyse aynı hayatı yaşarmış. Kimsenin bundan şikâyeti yokmuş. Olaysız ve sakin bir hayattan gayet memnunlarmış. Açgözlülük ve hırs yokmuş. Ama bu düzenden rahatsız olan birileri varmış.

İki kadın, kasabanın tüccarlığını yaparlarmış. Sürekli dış kasabalara gider, herkese tam yetecek kadar mal satın alır geri dönerlermiş. Dış kasabalara gittikleri sıralarda gördüklerine de özenirlermiş bir hayli. İster peri olsun, ister cin bütün topluluklarda sınıf farkı varmış. Her yerde tüccarlık tarımdan ve hayvancılıktan daha fazla para ve saygı getirirlermiş.

İki kadının gözlerini açgözlülük bürümüş. İşlerini doğru düzgün yapmayarak nasıl böyle bir statü elde edeceklerini düşünüyorlarmış. Kaldıkları küçük evlerde sabahtan akşama kadar ışıklar yanıyor, durmadan tilkileriyle kavgada ediyorlarmış. İlk başta kasabayı yöneten konseye bu fikirle gitmeyi düşünmüşler. Konuşmalarını hazırlamışlar ve konseyin karşısına çıkmışlar. Perilerin dünyasından bahsedip sürekli onları övmüşler. Herkesin onlardan nasıl korktuğunu anlatmışlar. Kendilerinin çiftçilerden ve dokumacılardan daha çok iş yaptığını ve onların işlerinde gereken bütün malzemeleri kendilerinin getirdiğini ifade etmişler. Konsey onların fikrini keskin bir şekilde reddetmiş, böyle bir şeyin söz konusu dahi olamayacağını söylemişler. Bütün insanların eşit bir şekilde gayet mutlu ve barış içinde olduğunu böyle bir açgözlülük uğruna böyle bir düzenin bozulamayacağını belirtmişler. Ama açgözlülük bulaşıcıdır ya, gizliden gizliye yatmış akıllarına. Kendi aralarında konuştuqlarıyla

eğer iki kadın da bu düzeni değiştirmek için bir şey yaparlarsa karşı çıkmayacaklarını ama destek de olamayacakları kanaatine varmışlar.

Kadınlar sesli bir şekilde reddedildikten sonra belli bir süreliğine normal hayatlarına dönmüşler. Bu seferde diğer kişileri kendilerinden küçük görmeye başlamışlar. Bu kasabada daha önce hiç yaşanılmayan bir durummuş. İlk başta herkes kırılmış ve konuşmayı kesmiş. Ama daha sonradan virüs gibi yayılmaya başlamış kibir.

Kadınlar ilk önce birkaç perinin de yardımıyla ilk önce kasabaya daha fazla mal sokmaya başlamışlar. Hayallerindeki gibi daha fazla para kazanıyor ve herkesin onlara muhtaç olduğu seviyeye geliyorlarmış. Konsey bunları görmezden gelmiş ve karar verdikleri gibi hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmişler. Düzensizlikle yeni tanışan bu kasaba, düzensizliğin düzenine ayak uyduramamış. İlk önce kendi içlerinde sonraysa diğer kasabalarla tartışmaya başlamışlar.

Canlıların doğasıdır ya hep daha fazlasını istemek, daha fazlasını isterken örnek aldıkları perilerin gazabına uğramışlar hepsi. Dedik ya, virüs gibidir kibir ve açęözlülük. Bulaşıcıdır. İnsanın sonunu getirir. Kalplerine kibir ve açęözlülük girmiş insanlarda bir daha dönemez asla huzurlu günlerine

Ece Yağmur KAYA

Hayat

Vaktin birinde, Hayat isimli bir şey varmış. “Bir şey” denmesinin sebebi Hayat’ın bir insan veya bir hayvan olmamasıymış, hatta kimse onu göremezmiş. Hayat, var olmayı sürdürmeye çalışan bir şeymiş sadece. Diğer canlıların yaşamını belirler, böylece kendini eğlendirmeye çalışmış. Hayat için her gün üzücüymüş aslında. Her gün bazıları için hayat biterken kimileri için de yeni başlıyormuş.

İnsanlar ve hayvanlar arasındaki ilişki hiç değişmemiş. İnsanlar hem kendi aralarında çatışır hem de hayvanları dünyalarında istemiyorlarmış. İnsanların arasından hiç iyi bir insan yokken birkaç gün önce Langdon isimli bir çocuğa rastlamış, kötülüklerden etkilenmeyip saf kalmayı başarabilen bir çocukmuş. Hayat da Langdon’ı birkaç gün önce fark etmiş, onun diğer insanlara benzememesi için çok çabalamıştı. Langdon’ın anne ve babası diğer insanlar gibi olsa da Langdon saf kalmayı başarabilmiş.

Langdon için sıradan bir günmüş. Gökyüzünden insanları seyretmek için diktiği fidanı sulamış, çok sevdiği kuşundan masallar dinliyormuş. Uyumak üzereyken Hayat, Langdon’ı kontrol etmek için gelmiş. Langdon uykuya daldığında rüyasında hayvanlarla birlikte eğlendiğini gören, Hayat, dayanamamış kendini ortaya çıkarmak istemiş ama yapamazmış çünkü o bir varlık değilmiş. Sonunda cesaretini toplayıp Langdon’ın rüyasına giren Hayat’ı gören Langdon, korkudan yatağından fırlayarak uyanmış. Çünkü anlayamayacağı bir “şey” görmüş.

Kafasının içinden gelen sesleri işiten Langdon ilk önce korksa da kulak verince birisinin konuştuğunu duymuş. Hayat, onu hayvanların yaşadığı yere götürmek istemiş. Langdon’ın karar vermesine gerek kalmadan “kaderi” gereği çoktan bulutlarda

uçuyormuş bile. Langdon havada bu kadar çok kuşun olduğunu görünce şaşkınlığını gizleyememiş. Hayat, soru sormasına izin vermeden “Çünkü kalacakları yer yok.” demiş. Langdon şaşkınlık içinde bulutların arasından geçerken sonunda engebeli bir yere varmışlar. Hayat yine Langdon’ın soru sormasına izin vermeden “Onların da kalacak yerleri yok, nereye gitseler insanlar oraya taşınıyor. Muhtemelen buradan da kovulacaklar.” demiş.

Etrafına bakan Langdon yüzlerce hayvanın bu kadar kısıtlı bir yerde yaşamasına çok üzölmüş. Orada biraz daha kaldıktan sonra eve geri dönmüşler. Langdon, Hayat’a “Diğer insanlara da yapsan onlar da hayvanlarla yaşayamaz mı? “ demiş ama Hayat, “Bunları yapan zaten insanlar.” demiş.

O gece düşünceli şekilde uyuyan Langdon sabah kalkınca başı dönüyormuş. Yorganın altına girip sadece beklemiş. Bir süre sonra acıktığı için dışarı çıkmış. Yürürken kuşlar havada uçarken kediler ile köpekler insanlar ile oyun oynuyormuş. Şaşkın şekilde izlerken anlamış ki rüyadan uyanmıştı. Artık hayvanları daha çok seviyordu. Hayat da Langdon’ın arkasından onu izliyormuş.

Hayati CANDAN

Zalim Aslan

Bir aslan vardı ormanlar kralı,
Tilkiyi seçti uşığı.
Yapmadık iş bırakmadı ona
Korkuttu onu, zavallıyı.
Aslan çağırıldı onu:
Gel yanıma!
Bul bakayım bana bir av!
Tilki koştu buldu bir ceylan,
Getirdi aslanın yanına.
Yedi gözünün önünde ceylanı.
Kaplumbağa tilkiyi gördü,
Konuştu kulağına.
Çalışma bu zalimin yanında,
Sen tilkisin akıllan,
Biraz da aklını kullan.
Tilki topladı tüm ormanı,
Vardılar aslanın yanına.
Tuttular hepsi bir yanından,
Sarıp sarmaladılar her tarafından.
Akşama ziyafet oldu,
O zalim aslan bu zalimliğine pişman oldu.

Helin YILDIRIM

Büyülü Mutluluk

Bir varmış bir yokmuş uzak mı uzak diyarların birinde bir padişah varmış. Bu padişahın bir de kızı varmış. Fakat bu kız gerçekten çok çirkinmiş ve kimse onunla evlenmek istemiyormuş. Hatta padişah kızıyla evlenmeleri için oğlanlara para bile teklif etmiş fakat kız o kadar çirkinmiş ki oğlanlar bırakın onunla evlenmeyi kızın yüzüne bile bakamıyorlarmış. Padişah da tabii kızının bu haline çok üzülüyormuş.

Sonra bir gün aklına sarayın büyücüsü gelmiş. Padişah bu büyücüyü almış karşısına ve ona kızının görünüşünün nasıl düzelebileceğini sormuş. Büyücü ise ona kızının görünüşü hakkında herhangi bir değişiklik yapamayacağını fakat kızının sevdiği veya evlenmek istediği erkeği ona aşık etmesini sağlayabileceğini söylemiş. Bu fikir kralın hoşuna gitmese de kızının mutlu olacağını düşünerek kabul etmiş. Büyücü üç gün üç gece kızına dua etmiş ve gereken büyüyü yapmış. Kız üçüncü günün sonunda dolaşmaya çıkmış ve karşısında sevdiği erkeği görmüş. Sevdiği erkek, onu görür görmez ona iltifatlar yağdırmaya başlamış ve onunla evlenmek istediğini söylemiş. Kız çok fazla şaşırmış çünkü önceden yüzüne bile bakmadığı oğlan şimdi gelmiş onunla evlenmek istiyormuş.

Kız çok mutlu olmuş ve hemen kabul edivermiş sonunda hayalini kurduğu o evlilik olacakmış. Saraya varır varmaz olan biteni babasına anlatmış. Babası beklediği kadar şaşırmasa da onun adına çok mutlu olduğunu söylemiş. Kırk gün kırk gece padişah kızı ve sevdiği erkeğin düğünü olmuş. Herkes çok mutluymuş fakat evlendikten birkaç ay sonra oğlan kızı eskisi kadar sevmemeye başlamış. Kız oğlanın bu davranışlarına anlam veremiyormuş. Bir gün

oğlan kızı terk etmiş kız çok üzölmüş ve de çok ağlamış. Gidip olan biteni babasına anlatmış. Babası buna çok şaşırılmış, ilk başta ne yapacağını bilirse de kızına moral vermeye çalışmış. Kızı gittikten sonra oğlana âşık etme büyüsünü yapan büyücüyle konuşmaya karar vermiş. Büyüçüye olan biteni anlatmış fakat büyücü hiç şaşırılmamış. Ona eğer büyüyü yaptığı kişi büyüünün etkili olduğu süre zarfında kızını sevseydi böyle olamayacağını söylemiş ve bu tür büyülerin sonsuza kadar süremeyeceğini de eklemiş.

Padişah kızına sormadan arkasından böyle işler çevirdiği için çok pişmannmış. Padişah yaptıklarını kızına anlatmış. Kızı en başlarda babasını affetirse de sonra gerçekten onun mutlu olacağını tahmin ederek yaptığını ve artık çok pişman olduğunu anlamış ve onu affetmiş. Padişahın kız ömrü boyunca kimseyle evlenemese de babasıyla mutlu bir hayat yaşamışlar.

Büşra EFE